

1) Ὁ μὴ ἀποβαλὼν τὰ ἐλαττώματά του, ὁ μὴ διορθωθείς σύννηθ. : Ὅσο κι ἂν ἔπαθε ἔμεινε ἀσυμμόρφωτος. 2) Ὁ ἀνεπίδεκτος τακτοποιήσεως σύννηθ. : Μαγαζί-νοικοκυριό - σπíti ἀσυμμόρφωτο.

**ἀσυμμούσουδος** ἐπίθ. Κρήτ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. \*συμμούσουδος. Δυσειδής: Ἄσμ.

Ποιὸς σ' τό 'πεν, ἀσυμμούσουδη, πῶς τὸ φιλεῖ δὲ βλάφτει; καρβουνισθιά 'ναι 'ς τὴ γαρδιά σὰ δὲ καμίνι κι ἄφτει. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀσκημομούρης καὶ ἀσκημος 1.

**ἀσυμπάθητα** ἐπίρρ. Ζάκ. κ.ά. — Λεξ. Δημητρ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀσυμπάθητος. Ἡ λ. καὶ παρὰ Βλάχ. Ἀσυμπαθῶς, ἀσπλάγχχνως, χωρὶς συγχώρησιν.

**ἀσυμπάθητος** ἐπίθ. πολλαχ. ἀξ'βάθ'τους πολλαχ. βορ. ἰδιωμ. ἀσυμπάθιστος πολλαχ. ἀσυνάθιστος Κρήτ. κ.ά. ἀσπάφ'στους Σαμοθρ.

Τὸ μεταγν. ἐπίθ. ἀσυμπάθητος.

1) Ὁ μὴ συγχωρῶν, ἀμείλικτος, ἀδυσώπητος Κάρπ. κ.ά.: Εἶναι ἄνθρωπος ἀσυμπάθητος Κάρπ. 2) Ὁ ἀνάξιος συμπαθείας, ἀσυγχώρητος πολλαχ. : Τέτοιοι τεμπέληδες εἰν' ἀσυμπάθητοι Λεξ. Δημητρ. Φονεῖς παιδιοῦ πάντ' ἀσυμπάθιστος αὐτόθ. Ἀσυμπάθητο γινάτι Τηλ. Ἀσυμπάθητε, 'ὰ μὲ κάμης νὰ σκάσω 'πού τὰ γέλια! Τηλ. Ἡ σημ. καὶ μεσν. Πβ. Μαχαιρ. 1,66 (ἐκδ. R Dawkins) «τοῦτοι πᾶσιν ἀσυμπάθητοι εἰς τὸ πῦρ τὸ αἰώνιον». Συνών. ἀσυνπόνετος 1.

3) Ὁ προκαλῶν τὴν ἀντιπάθειαν, ἀπεχθής, μισητὸς σύννηθ. : Τί ἀσυμπάθητος ἄνθρωπος ποῦ εἶναι τοῦτος! Πολὺν ἀσυμπάθητη γυναῖκα! Συνών. ἀντιπαθητικός, ἀσύμπαθος 2, ἀντίθ. συμπαθητικός.

**ἀσύμπαθος** ἐπίθ. Λεξ. Βλαστ. Δημητρ.

Ἐκ τοῦ μεταγν. ἐπιθ. ἀσυνπαθής.

1) Ὁ μὴ συμπαθῶν, ἄστοργος ἔνθ' ἄν.: Ἀσύμπαθος 'ς τοῖς δυστυχίς τοῦ κόσμου Λεξ. Δημητρ. Συνών. ἄπονος 1, ἀσυνπόνετος 2, ἀσύμπονος. 2) Ἀσυμπάθητος 3, ὁ ἰδ., ἔνθ' ἄν.: Ἀσύμπαθη γυναῖκα Λεξ. Δημητρ.

**ἀσυμπεθέρευτος** ἐπίθ. Λεξ. Πρω. Δημητρ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. \*συμπεθερευτός <συμπεθερεύω.

Ὁ μὴ συνδεθεὶς πρὸς τινα δι' ἐπιγαμίας. Συνών. ἀσυμπεθέρειαστος.

**ἀσυμπεθέρειαστος** ἐπίθ. Λεξ. Πρω. Δημητρ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. \*συμπεθερειαστός <συμπεθερειαζώ.

Ἀσυμπεθέρευτος, ὁ ἰδ.

\***ἀσύμπιαστος** ἐπίθ. ἀσυνέπιαστος Χίος — Λεξ. Βλαστ. Δημητρ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. \*συμπιαστός <συμπιάνω.

1) Ὁ μὴ ἀποκτήσας εἰσέτι χρήματα ἱκανὰ πρὸς τὸ ζῆν ἔνθ' ἄν.: Ἀσυνέπιαστον παιδὶν Χίος Εἶναι ἀσυνέπιαστος ἀκόμα καὶ δὲν μπορεῖ νὰ μεγαλώσῃ τὴ δουλειά του Λεξ. Δημητρ. 2) Ἀναξιόπιστος Λεξ. Δημητρ.: Ἀσυνέπιαστος μάρτυρας. 3) Ἀόριστος Λεξ. Δημητρ.: Ἀσυνέπιαστες κουβέντες.

**ἀσυνπόνετος** ἐπίθ. Λεξ. Βλαστ. Δημητρ. ἀσυνπόνετος Λεξ. Δημητρ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. \*συνπονετός <συνπονῶ.

1) Ὁ ἀνάξιος συμπαθείας Λεξ. Δημητρ. Συνών. ἀσυμπάθητος 2. 2) Ὁ μὴ συμπονῶν, ἄσπλαχνος, ἀνοικτίρμων Λεξ. Βλαστ. Δημητρ. Συνών. ἄπονος 1, ἀσύμπαθος 1, ἀσύμπονος.

**ἀσυμπονιά** ἢ, πολλαχ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀσύμπονος.

Ἐλλειψις εὐσπλαχνίας, σκληρότης. Συνών. ἀλυγισιὰ 2, ἀλυπησιὰ, ἀπονεσιὰ, ἀπονιὰ, ἀπονοψυχιὰ.

**ἀσύμπονος** ἐπίθ. Λεξ. Βλαστ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ρ. συμπονῶ.

Ὁ μὴ συμπονῶν. Συνών. ἄπονος 1, ἀσύμπαθος 1, ἀσυνπόνετος 2.

**ἀσυμφώνητα** ἐπίρρ. λόγ. σύννηθ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀσυμφώνητος.

Χωρὶς συμφωνίαν: Ἐπῆσα δουλειὰ ἀσυμφώνητα. Μ' ἐπῆρε 'ς τὴ δουλειά του ἀσυμφώνητα.

**ἀσυμφώνητος** ἐπίθ. λόγ. κοιν. καὶ Πόντ. (Ἀμισ.) ἀσυμφώνητος σύννηθ. ἀσυφώνετος Πόντ. (Κερασ. Τραπ. Χαλδ. κ.ά.) ἀσυμφώνιστος Πελοπν. (Μάν.) — Λεξ. Πρω. Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. \*συνφωνητός <συνφωνῶ.

1) Ἐκεῖνος περὶ τοῦ ὁποίου δὲν ἔγινε συμφωνία κοιν. καὶ Πόντ. (Ἀμισ. Κερασ. Χαλδ. κ.ά.): Ὅλα τὰ 'χουμε συμφωνημένα καὶ μόνο τὸ λῆδι ἔμεινε ἀσυμφώνητο σύννηθ. Δέσκαλος ἀσυφώνετος Πόντ. || Γνωμ. Τ' ἀσυμφώνητο γλέντι καὶ τὸ καλύτερο Λεξ. Δημητρ. 2) Ὁ μὴ συμφωνήσας μετ' ἄλλου σύννηθ. καὶ Πόντ. (Τραπ. Χαλδ. κ.ά.): Ὅλοι συμφώνησαν κ' ἕνας ἔμεινε ἀσυμφώνητος. Ἐπῆσα δουλειὰ ἀσυμφώνητος σύννηθ. || Γνωμ. Τσιγκούνης ἀσυμφώνητος, Θεοῦ κατάρα Λεξ. Δημητρ. Ὅποιος μπαίνει ἀσυμφώνητος, φεύγει ἀπλήρωτος (μπαίνει = ἀναλαμβάνει ἐργασίαν) ἸΒενιζέλ. Παροιμ. 215, 559.

**ἀσυμφωνία** ἢ, λόγ. σύννηθ. καὶ Τσακων. ἀσυφωνία σύννηθ.

Τὸ ἀρχ. οὐσ. ἀσυμφωνία.

Τὸ νὰ μὴ συμφωνῇ τις μετ' ἄλλου, ἔλλειψις συμφωνίας ἔνθ' ἄν.: Μεγάλη ἀσυμφωνία βασιλεύει ἀνάμεσό τους. Τὸ ἀντρογύνο χώρησε γι' ἀσυμφωνία χαρακτηρίων σύννηθ.

**ἀσύμφωνος** ἐπίθ. λόγ. σύννηθ. ἀσύμφωνε Τσακων. ἀσύφωνος σύννηθ.

Τὸ ἀρχ. ἐπίθ. ἀσύμφωνος.

Ὁ μὴ συμφωνῶν πρὸς τι, ἀσυμβίβαστος ἔνθ' ἄν.: Αὐτὰ ποῦ λές τώρα εἶναι ἀσύμφωνα μὲ ὅσα ἔλεγε πρὶν. Ἡ συμπεριφορὰ του εἶναι ἀσύμφωνη μὲ τὴ θέσι του σύννηθ. Συνών. ἀταίριαστος.

**ἀσυνανάστρεφτος** ἐπίθ. Πελοπν. (Τρίκκ.) ἀσυνάστρεφτος Πελοπν. (Γορτυν. Κλουτσινοχ. κ.ά.) ἀσυνάστρεφος ἄγν. τόπ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. \*συναναστρεφτός <συναναστρέφομαι.

Ὁ μὴ συναναστρεφόμενος ἄνθρωπος, ἀκοινωνήτος ἔνθ' ἄν.: Ἀσυνανάστρεφτος ἄνθρωπος Τρίκκ. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀσυγκόλλητος.

**ἀσυνάντητος** ἐπίθ. λόγ. σύννηθ.

Τὸ μεταγν. ἐπίθ. ἀσυνάντητος.

Ὁ μὴ συναντῶν τινα καὶ ἐκεῖνος ὃν δὲν συναντᾷ τις: Εἴμαστε μῆνες τώρα ἀσυνάντητοι.

